

מ"ת 43842/06/16 - מיכאל ביטון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 43842-06-16 מדינת ישראל נ' ביטון(עציר)
תיק חיצוני: 258829/2016

בפני	כבוד השופט זיו אריאלי
מבקש	מיכאל ביטון
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עותר המבקש להורות על ביטול תנאי מעצר הבית, אשר נקבע בנוסף לתנאים נוספים בהחלטת שחרורו ממעצר.

נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גרימת חבלה חמורה, תקיפה ואיומים.

בהחלטתי מיום 28.6.16 הוריתי על שחרורו של המבקש ממעצר, בתנאים אשר כללו בין היתר מעצר בית מלא (תוך הרחקתו מהישוב בו הוא מתגורר ובו בוצעו לכאורה העבירות) וכן תנאים נוספים. בנקוף הימים, לאחר שניתנו תסקירי שירות מבחן בעניינו של המבקש ומשלא נרשמה כל הפרה של תנאי השחרור, ניתנו החלטות נוספות בהן הוגמשו תנאי שחרורו של המבקש - נתאפשר למבקש לחזור לישוב מגוריו; נפתחו "חלונות אוורור"; ניתנה החלטה המאפשרת לו לצאת לעבודה; ניתנה החלטה המאפשרת לו לצאת לטיפולים בעניינים אישיים.

הבקשה שבפני נסמכת על שני אדנים - חלוף הזמן, ושינוי נסיבות (אם כי למקרא הבקשה דומה כי אין המדובר בשינוי נסיבות אלא בגילוי עובדות חדשות). על פי הטענה, חלף זמן ניכר במהלכו הוכיח המבקש כי הוא ראוי לאמון. המבקש לא הפר את תנאי שחרורו, ומקפיד עליהם. בנוסף, נטען כי התגלו עובדות חדשות התומכות בגרסת המבקש: מספר עדי ראיה למקרה, אשר לא נגבתה מהם הודעה במשטרה, טוענים כי המבקש למעשה התגונן באירוע מפניו של המתלונן, וכי המתלונן שלף לעברו של המבקש סכין או חפץ חד אחר.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, העובדות החדשות אינן עולות כדי "כרסום ראיתי" המצדיק שינוי בתנאי השחרור.

אשר לחלוף הזמן, סבורה המשיבה כי לעת הזו תנאי שחרורו של המבקש, שאינם מכבידים - מאזנים נכונה בין חזקת החפות לבין הצורך ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן המבקש.

לאחר שעיינתי בתיק החקירה, בראיות החדשות אליהן הפנה המבקש, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות ברובה.

אשר לטענה בדבר כרסום ראייתי - כידוע, לצורך קבלת טענה המצדיקה עיון מחדש בשל כרסום ראייתי, יש להראות כי בתשתית הראייתי חל "מהפך ראייתי" או שינוי דרמטי, השומט את הקרקע מתחת לראיות התביעה. לא די בטענות כלשהן או בראיות חדשות כלשהן כדי להצדיק ביקורת שיפוטית נוספת במישור הראייתי.

ר' למשל בש"פ 7260/13 **מדינת ישראל נ' כיאל** (18.11.2013);

בש"פ 4786/12 **מדינת ישראל נ' טנסקי** (12.7.2012);

בש"פ 5387/12 **קריאף נ' מדינת ישראל** (16.7.2012);

בש"פ 966/16 **זידאן נ' מדינת ישראל** (28.2.2016).

בענייננו, אין המדובר ב"שינוי דרמטי". טענת המבקש כי התגונן וכי המתלונן שלף לעברו חפץ חד- עלתה כבר בחקירתו הראשונה במשטרה. אף בת הזוג של המבקש העלתה טענה זו בחקירתה מיום 19.6.16. העובדה כי קיימות "שתי כתות עדים", אינה מצדיקה עיון מחדש ואינה שומטת את הקרקע מתחת לראיות התביעה. עדיין יש צורך, כי בית המשפט הדן בהליך העיקרי ישמע את העדים, יתרשם ממהימנותם (כמו גם מטעמיהם והסבריהם של העדים לכך שלא מסרו את גרסתם עד כה) - ואין מקום להכריע בין הגרסאות בשלב זה של ההליך. עוד יצוין, כי למקרא דו"ח החוקר הפרטי שצירף ב"כ המבקש, המתעד שיחה של החוקר עם עד ראיה נוסף, נדמה כי גרסת התביעה מתחזקת ולא נחלשת. העד תיאר כי אמנם ראה שהמתלונן החזיק במברג, אולם ציין כי המברג נשלף לאחר שהמבקש ושניים נוספים התנפלו עליו ותקפו אותו נמרצות, וכי המתלונן הוא שהגן על עצמו (ולא להיפך, כטענת המבקש).

אשר לחלוף הזמן - איני רואה מקום או הצדקה לבטל כליל את תנאי מעצר הבית. ראשית, אין המדובר בפרק זמן ניכר המצדיק את ביטול מעצר הבית (או את צמצומו למעצר בית לילי, כטענתו החילופית של המבקש). שנית, אף לגופו של עניין אני רואה טעם והצדקה לביטול המגבלות שהוטלו על המבקש, לנוכח מהות המעשה ומיהות העושה - הכל כמפורט בהחלטות קודמות שניתנו בעניינו של המבקש. המסוכנות הנשקפת מהמבקש, גם אם קהתה במידת מה - לא פגה. אף לא החשש מפני שיבוש הליכי משפט.

יחד עם זאת, סבורני פרק הזמן שחלף, כמו גם העובדה שהמבקש לא הפר את תנאי שחרורו עד היום, מצדיקים הגמשה נוספת, מדודה, של תנאי שחרורו. לפיכך, יורחבו מעט שעות "חלונות האזור" של המבקש, והוא לא יוגבל לאזור גאוגרפי מסוים.

סוף דבר, אני מאפשר למבקש לצאת ממקום מעצר הבית, בימים א'-ה' בין השעות 17:00-21:00, וכן ביום ו' משעה 09:00-13:00. במהלך יציאותיו של המבקש ממקום מעצר הבית, בימים ובשעות הנ"ל, לא תוגבל תנועתו של המבקש, ואולם יציאותיו ממקום מעצר הבית כאמור יהיו בליווי אחד המפקחים אשר נבדקו ואושרו בהחלטות קודמות.

בכפוף לאמור לעיל - הבקשה נדחית, ויתר התנאים המגבילים יותרו על כנם.

תיק החקירה יוחזר למשיבה.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשע"ז, 29 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.